

Mònica Mir

Miquel de Palol

Narratives

Angle Editorial

Mònica Mir

Narratives

116

© 2020 Miquel de Palol

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo
Imatge de portada: fragment d'*El naixement de Venus*,
de Sandro Botticelli

Primera edició: febrer de 2020
ISBN: 978-84-17214-99-9
DL B 3105-2020
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Mònica Mir

Grand Guignol

Miquel de Palol

*Si té algun valor, aquest llibre és el pac d'un
deute. I un destinatari; ho sabrà ell —i aquells
a qui ell ho vulgui dir—, i el món només podrà,
si li vaga, imaginar-ho.*

NOTA DE L'AUTOR

Si la novel·la present portés per títol, posem per cas, *Maria Pujol*, l'autor no veuria la necessitat de cap descàrrec, i tampoc si fos, en l'altre extrem, *Cariclea Grubindòfer*. Però davant la hipòtesi que de Mòniques Mir n'hi ha tan poques i tantes com per no poder-se acollir a cap dels dos casos esmentats, presumeix que no està de més l'aclariment i, si cal, l'excusa, i declarar allò tan tronat que qualsevol semblança amb una altra realitat és mera coincidència, i que cap Mònica Mir existent no correspon en essència i intenció amb la relatada en el text vinent tot seguit.

Índex

I. Comèdia lleugera

I
II
III

II. La intriga

IIII
V
VI
VII

VIII
VIII
X
XI

III. L'interior, el llibre

XII
XIII
XIII

I

Comèdia lleugera

I

Dijous 22 d'Agost, 19:47 h.

—Mamà, si us plau, deixa de tractar-me com si tingués deu anys.

L'Esther no la deixa anar ni deixa de riure.

—Perquè ets una dona madura et dic tot el que penso. T'es-times més que et digui que sí de tot? Només es fa amb els bojos, això.

La Mònica aconsegueix apartar-se'n.

—De tant en tant no aniria malament. Tu em dius que sí de tot, i jo et dic només el que vols sentir.

L'Esther encén una cigarreta i esquiva la mirada reprovadora de la Mònica.

—I totes dues fem veure que no hi ha res més darrere del que em dius.

—Que és ni més ni menys que el que vols sentir.

Riuen.

—I ara què vull sentir? —fa una calada profunda i aixeca les celles—, a part que això que ha passat no ha passat, és clar —riu, com si parlés per ella mateixa—. Que no hauria d'haver passat, i que no tornarà a passar mai més.

La Mònica s'aixeca i s'arronsa d'espatlles. Els llits per fer, el d'ella ple de roba escampada que s'estén com la molsa sobre la roca fins a terra. La taula contra el mirall de la paret, a vessar de revistes, bosses de paper de botigues encara plenes, esprais, pots de cosmètica i tres carregadors de mòbil. La baixada de la calor forta deixa un aire de tedi i cansament no exempt d'un cert encant contemplatiu.

—Que és un rotllet d'estiu, i quan tornem a casa i a la feina me n'oblidaré i tot continuarà com abans?

L'Esther difereix la resposta.

—Serà així?

La Mònica se li asseu al costat. Li apuja l'escot del vestit i prova d'agafar-li la cigarreta, però l'Esther estira el braç enrere fins a fer-la inabastable. Queda en primer terme l'aixella acabada d'afaitar. La Mònica fa un somriure còmplice.

—Esperem visita?

—Al contrari, nena, no se sap mai què et pots trobar —riuen—. No m'has contestat la pregunta.

Es contemplen de cap a peus. La filla va amb top i bermudes, la mare amb una mena de camisa imperi. Reprimeixen fer retrets per no obrir la porta als de l'altra. La Mònica no pot més, i fa que no amb el cap.

—Per què no vas despullada, pel mateix preu.

Alleugerida, l'Esther fa un bufit.

—Aquesta calda, i em vols fer abrigar dins de l'apartament? —la mira de fit a fit—. Contesta la pregunta.

—Síiiii... quan tornem a casa i a la feina me n'oblidaré i tot continuarà com abans. Contenta?

—Mentidera...

La Mònica surt a la terrassa. S'agafa a la barana, encreua les cames i s'apreta fort, gronxa el cos, estira els braços. El vent

fort ha parat; el poc que queda li mou els cabells. El mar ha pres aquella pastositat platejada que fon l'horitzó amb el cel.

—Ja es fa de nit més aviat —diu, just per no saber si sa mare la sent.

L'Esther inicia un tràfec de canviar estris de lloc sense objectiu determinat aparent. S'atura i diu:

—Suposo que no compto amb tu per sopar.

La Mònica agita els braços i fa uns saltets.

—Eeeeeiii...!

—A qui saludes?

—Uns que van pel passeig.

Dijous 22 d'Agost, 22:44 h.

La Mònica fa glopets de la copa esfèrica de gintònic assegurada a la falda de l'Hipòlit al racó de les butaques del fons de la terrassa del pub Premium, a sota els pins, en el centre de la nit brillant. L'Amadeu i en Lluís-Albert s'hi arramben per sentir-se enmig del xivarri de barbis i orangutans de gimnasi.

—M'he fet un embolic. L'Amadeu s'ha d'enrotllar amb la Midoissa aquesta perquè la teva mare et deixi tranquil·la.

—Que de pressa t'emboliques, guapo —diu la Mònica—. La meva mare s'avorreix perquè té masses hores sense res a fer, i li vull donar un entreteniment com cal.

—Quina bona filla —diu l'Amadeu, i s'adreça a l'Hipòlit—. Exactament què he de fer?

—A mi no em miris. Prou feina tinc a saber què he de fer jo.

La Mònica li venta un mastegot carinyós.

—Burro! Ja et fotrè, jo... no saps què has de fer! —s'adreça a l'Amadeu—. El meu pare ve demà, i si tot va com em penso,

la Midoissa apareixerà poc després i m'ho faré venir bé per trobar-nos a la platja tots. La conec, està penjada del meu pare però tal com va tot plegat no farà fàstics a una cosa com...

Es queda mirant l'Amadeu, i riuen.

—A una cosa com aquesta! —diu l'Amadeu.

—Que no és gran cosa —diu l'Hipòlit, i l'Amadeu li venta un cop de puny al braç.

—Sembleu criatures —diu la Mònica.

S'aixeca de la falda de l'Hipòlit, ell l'empaita per la cintura i la reté, ella renova l'embranchida per extreure-se'n i se'n va al lavabo.

—Ha dit que era el seu pare —diu en Lluís-Albert—. No deies que...

—No ho sé, noi, aquesta gent són molt complicats —diu l'Hipòlit—. L'altre dia em va contar qui és el de debò, però li fa de pare aquest. De cara a la galeria sa mare ho deu voler així.

—Marro, i a sobre van de fins. La mare que els ha cagat!

—Està bona, almenys, la Midoissa famosa? —diu l'Amadeu.

—Li diuen la princesa —diu en Lluís-Albert.

—Bona? Una topmodel! De fet diuen que es va pagar la carrera fent de model...

—De model i què més?

—Això són les males llengües —diu l'Hipòlit.

—Vols dir? Havia fotut el camp de casa, la família vivia lluny, tenien problemes greus, i ella no s'estava de res, viatges, concerts... no era una vida de becària ni de mantinguda per uns pares de classe mitjana. El primer cop que en vaig sentir parlar es deia que en feia córrer set o vuit alhora, més els ocasionals.

Repintada i reperfumada, torna la Mònica just per sentir l'última part.

—I què! —diu, desafiant.

—Que a ell li agradaria fer aquesta vida, i no se'n surt —diu l'Amadeu.

—Què dius, ara! Li queda fora de l'abast fins i tot ser dels ocasionals! —diu l'Hipòlit.

En Lluís-Albert s'ha quedat encantat. Passa un ramat de jovenetes (algunes no tan jovenetes) esverades i xisclants, guspirejants d'hormones, falsament disposades a tot.

—Diuen que curiosament on menys gastava era en roba.

—Sempre ha anat vestida sense ostentació.

—No li cal, ella mateixa és l'ostentació! Un tros de dona —l'Hipòlit mira perdonavides l'Amadeu—, ui, no ho sé si no és més alta que tu... bruna d'ulls grisos, pell d'alabastre sense porus...

—Me'n faig càrrec. Una categoria superior de la benplantada: la benfollada.

L'Hipòlit continua.

—...mides de Miss Univers, no pas de les anorèctiques, eh? —marca amb els mans sinuositats diverses en l'aire—, mmm... pel que diu la Mònica, tindrà tot el temps del món, perquè l'Esther marcarà terreny com una lloba.

En el cap de l'Amadeu s'hi forma una dona amb trets concrets, sensual, metàl·lica i salvatge, feta amb peces i gestos d'altres.

—Només l'he vist un cop, però pel que passava al seu voltant... pbfff, tu creus que tindrà tot el temps del món? Deu ser la tia amb més requesta d'Europa, no sé si aquest cagamandúrries té possibilitats ni tan sols que se'l miri —diu en Lluís-Albert.

Riuen, l'Amadeu com a defensa. És un tipus d'estatura mitjana tirant a alt, cepat i contundent de muscle, molt bru i pi-

lós, d'estructura òssia potent i faccions anguloses compensades per la carnositat dels llavis i la disposició de les celles en arc enlairat al centre i caigut als extrems que encara més quan somriu li donen un aire fatalista, suplicant; un esperit melencòlic en una carrosseria entre sanguínia i colèrica, una aparença forta i un estil suau que en fan el tranquil·litzador protector perfecte.

—Jo tampoc veig clar que funcioni. Suposant que se la lli-gui, que és molt suposar, la tia no ho exhibirà per tot La Platja d'Aro —diu l'Hipòlit.

La Mònica ha vist passar uns coneguts i es torna a aixecar, i l'Amadeu l'assenyala.

—Ja s'ocuparà ella de penjar-ho al facebook —diu.

—Amb la nostra col·laboració —diu l'Hipòlit, amb un sospir resignat.

—Tant és, així i tot, qui diu que el pare de la Mònica no perdrà el cul per retenir la topmodel?

Passa un cambrer amb dues copes amb ginys pirotècnics de colors espuernejants.

—Segons la Mònica, tal com és el tio és impossible que no ho faci.

—I com sabem que la mare es dedicarà *full time* a empaitar el pare?

—També se n'ocuparà la Mònica. Que no saps com són les dones?

Riuen. L'Amadeu i en Lluís-Albert fan ganyotes d'esceptisme.

—Les dones no perdonen.

—Al tanto, que torna.

Fan un glop llarg a les begudes i segueixen amb la vista les noies que passen. Ja no els cal burlar-se de la moda de calça

curta i botes de pell. La Mònica diu adeu als col·legues amb efusió, perd el somriure de cop i es fa lloc entre l'Hipòlit i l'Amadeu.

—Si es tracta de distreure ta mare, no seria més fàcil trobar-li un nòvio? —diu l'Hipòlit, i la Mònica li aixeca la mà.

—Sí, home, a sobre això. No para d'emprenyar-me, i encara li faré un regal! —estira el cap—. Demanem una altra copa?

—Segur que hi ha candidats —diu l'Hipòlit.

Els altres dos tiren el cos enrere amb somriures de compromís. L'Amadeu diu:

—Amb mi no hi compteu, eh?

—No és estratègia, és venjança —li diu en Lluís-Albert molt fluix.

—Una cosa treu l'altra? —murmura l'Amadeu.

—Ja m'agradaria veure-us-hi a tots plegats, bregant amb el que brego jo —diu la Mònica, i es mira l'Hipòlit embadalida, exigent i rancuniosa—. Sentissis el que diu de tu.

Una cambrera recull les copes buides de la taula; quan s'inclina, l'Hipòlit li mira els pits, la Mònica ho veu i tots veuen que ho ha vist.

—Tot el dia, t'empenya? —li diu l'Hipòlit, melós, i l'abraça.

—No ets un bon partit, xaval, no ets de bona família —diu l'Amadeu, i li clava un cop a l'esquena.

Riuen, i l'Hipòlit i la Mònica es miren als ulls. L'aire ja no és del pic de l'estiu, l'Amadeu s'entristeix, ai, ja no tot és possible. O sí, i més que mai? La cambrera pren nota d'una altra ronda. Sona *Girl You'll Be a Woman Soon* d'Urge Overkill.

—Ets un penjat, no tens pasta, no tens estudis —diu en Lluís-Albert, i riuen encara més.

—Ei, jo sí que he fet una carrera. No t'ho vols repensar? —diu l'Amadeu a la Mònica.

—Tinc altres qualitats —diu l'Hipòlit, i s'arramba amb els llavis a tocar.

Fan una riallada. Palplantada, apàtica, la cambrera espera que li diguin què més volen. En Lluís-Albert no para de mirar una noia de la taula del costat, l'Hipòlit s'ha fixat que fa dies que no la perd de vista, i es fan un somriure murri. L'Amadeu diu:

—No crec que guanyessis punts si sa mare ho sapigués.

—Encara s'hi apuntaria —diu l'Hipòlit.

La Mònica fa un rugit, li salta a sobre, se li asseu a sobre eixancallada de cara, el sacseja pel coll, s'atura un instant i li clava una morrejada ferotge.

Divendres 23 d'Agost, 13:41 h.

—Mira l'hora. Vols dir que apareixeran? —diu l'Amadeu a la Mònica, i ella ni es mou.

Tornant de mar, l'Hipòlit s'ajeu a la tovallola al seu costat. Fa un dia calitjós, sense vent, 30° C de temperatura, l'estiu encara rugeix en tota l'esplicitud, i els arriba amortit el bum-bum de la terrassa del passeig. Els dos nois, panxa enlaire; la Mònica, entremig, parant l'esquena al sol.

L'Amadeu s'incorpora amb els colzes clavats a la sorra. Remena la pantalla del mòbil i fa que no amb el cap. Sense moure ni un dit, la Mònica diu amb un punt de paciència fastiguejada:

—Ja t'ho he dit, l'horari que fan. No els esperis abans de quarts de tres.

—Mireu qui ve.

L'Hipòlit s'incorpora, la Mònica gira el cap. Es posen les

ulleres de sol. A poc a poc, en trajectòria diagonal, s'acosta en Lluís-Albert amb una noia. Arrosseguen els peus, romancegen. Ponderen els llocs disponibles entre la gentada. S'aturen a uns metres, just prou a prop per estar tots junts, i prou lluny per fer-la pel seu compte. Se saluden amb la mà, amb somriures mandrosos, mal dormits. Despleguen la parada de tovalloles i cabassos, queden en trajo de bany i deixen caure les samarretes per aquí en enllà. En Lluís-Albert es mou amb aires de xulopiscines, estudiat i repentinat, amb bermudes Quick-silver, encantat d'haver-se conegut, s'asseu en paral·lel a mar, encarat al sol. Queden d'esquena davant dels altres. La noia, que porta rastes als cabells d'un vermellós fosc i un costat del crani afaitat, encara es treu una mena de bermudes i queda en tanga, i amb una hedonista, desmenjada lentitud posa crema a l'esquena d'en Lluís-Albert, que es deixa fer com el lleó.

—Mi-te'l —diu l'Amadeu, prou fluix perquè els nouvinguts no el sentin—. Així que al final s'ha endut el gat a l'aigua.

—T'ho vaig dir. Fa un parell de nits que se li posa bé. Com se diu?

La Mònica es gira i s'asseu en la mateixa direcció que tots, amb el sol de cara. Es treu les ulleres de sol, els sostenidors del biquini i es posa crema per tot el cos. Ni l'Hipòlit ni l'Amadeu es giren a mirar-la.

—Emma. La seva mare és francesa; tenen un apartament al Carlemany, dels que donen a l'altre carrer. És il·luminadora de teatre.

—Carai, quanta informació —diu l'Hipòlit.

—Abans-d'ahir vam xerrar a la barra del Premium. Fa quinze dies que ha partit peres amb un tio que hi ha viscut cinc anys. Ho té tot penjat al facebook.

—I ara ventila les penes.

La Mònica fa un gest de possibilisme, acaba de pastar-se els pits amb la crema, se'n posa una altra diferent a la cara i es torna a posar les ulleres de sol.

—Queda una mica bast tal com ho has dit, però sí, ve a ser això.

—I et va dir que li agradava en Lluís-Albert —diu l'Amadeu.

—No, em va dir que li agrades tu.

L'Amadeu s'incorpora més, clava els genolls a la sorra i la mira indecís.

—De fet... ja m'ho semblava. Però veient en Lluís-Albert tan interessat... —es gira a mirar la parella del davant, s'encara amb la Mònica—. M'ho podies haver dit.

Ella es treu les ulleres, treu sorra de la tovallola, l'arregla de les puntes i s'ajeu panxa enlaire, amb els braços allargassats sobre el cap.

—I per què t'ho havia de dir. No ets el que en sap més, tu, d'aquestes coses?

L'Amadeu se'n va a mar, fa una corredissa i s'hi tira de cap.

—Ja n'ets de punyetera —diu l'Hipòlit—. T'ho has inventat.

—Et ben juro que no —diu la Mònica amb desinterès—. A mi què m'hi va ni m'hi ve. Com si es vol follar les cabres, aquest.

—Les cabres no ho sé, però no para de demanar-me detalls de la Midoissa, com és físicament, si és simpàtica, què ha fet, amb qui ha estat, jo què sé.

—És cert, no en saps gran cosa —diu la Mònica, i se'n riu—. Per què no m'ho pregunta a mi? —es miren—. Sí, m'ha demanat informació, però res d'útil pel cas. I quan l'hi conto, s'atabala i fot el camp.

—És un tipus curiós. Ves a saber què li balla pel cap —la

Mònica fa ganyota d'enfotre-se-li—. Té una família una mica estranya, no?

—T'ho deu semblar a tu. És la típica gent de poble que han aconseguit enviar el fill a estudiar a Barcelona, però continuen sense saber de què van les coses.

—No com tu, tu sí que saps de què va tot.

El mòbil de la Mònica no para de pitar. S'asseu i es recull els cabells en un monyo.

—Suposo que l'incomoda el mig rotllet que vam tenir l'any passat. Tal com va acabar, no es deu fiar de mi.

—Ho hauria de fer, no?, si l'interès que es lligui la Midoissa és teu.

—No ho sé, noi. Els tios sou tan burros... —s'hi pensa—. Tampoc és que acabés malament, eh?, vam quedar la mar d'amics, però que se't mori la cosa perquè a cap dels dos el mata la passió...

—No et castiguis, no té res de particular. Hi ha mitjos rotllets afortunats i d'altres no tant.

L'Emma es gira a mirar-los. La Mònica li somriu i li fa un gest amb la mà. L'altra li correspon i es torna a tombar de l'altra banda. Figura palpable de l'aspiració a passar per la vida sense fer res de res i ben peixat, en Lluís-Albert s'estira, fa un porro i l'encén.

—Mig rotllet què vol dir? —diu l'Hipòlit.

—Ja hi som... —diu la Mònica, fastiguejada—. Jo què sé, em demanes unes precisions! Catorze polvos? Vint-i-dos? Tant és.

L'Hipòlit es torna a ajeure amb les mans sota la nuca. Diu, estrafent una recitació mecànica:

—Fins a trenta claus és mig rotllet. Fins a cinquanta, rotllet sencer. Cent, un rotllo. Dos-cents, una relació estable...

L'Amadeu torna de mar esbufegant i moll; ha sentit el final de la conversa, i diu:

—Més d'un diria que dos-cents són l'amor d'una vida.

—Depèn en quant temps els fotis —diu la Mònica amb els ulls tancats—. N'hi ha que per fotre dos-cents claus s'hi passen anys.

—La majoria! N'hi ha que no els foten en sa vida.

Riuen. En Lluís-Albert s'incorpora i els ofereix una calada, que l'Amadeu declina.

—En un any són quasi quatre a la setmana de mitjana, en sis mesos quasi vuit, o sigui més d'un al dia... no és a l'abast de tothom —diu l'Amadeu, i l'Hipòlit l'interromp adreçat a la Mònica.

—I va en detriment o a favor que siguin l'amor d'una vida?

—Ho diu en Blade Runner —diu la Mònica—. La llum que brilla amb el doble d'intensitat dura la meitat de temps.

—Blade Runner no és un personatge —diu l'Hipòlit.

—No sé si un físic hi estaria d'acord —diu l'Amadeu a la Mònica, i es gira cap a l'Hipòlit—. I de fet sí que ho és, és el nom d'un ofici, com si dius el gestor.

—No diries en Gestor, no?

—Parlant de llums que duren la meitat de temps, mireu qui ve.

Giren el cap amunt a la dreta. S'acosten en Silvano i l'Es-ther amb tota la calma del món. Abans que acabin d'arribar, els altres s'aixequen i es petonegen tots tret dels homes amb en Silvano, que es toquen la mà. La platja s'ha buidat força, i els nouvinguts s'instal·len en paral·lel, una mica més amunt, també a una distància de privacitat. L'Hipòlit i la Mònica s'ajeuen més distanciats que abans.

L'Emma i en Lluís-Albert tornen al seu lloc, i amb l'excusa

d'espolsar la sorra de les tovalloles i posar-les bé s'allunyen un metre més. En Lluís-Albert fingeix que es despreocupa de l'atenció despertada per la millor musculatura d'ara mateix a tota la platja.

—Així que aquest és el famós Silvano Morel —diu l'Emma—. El pare de la Mònica.

—El pare... —en Lluís-Albert vacil·la—, ahir en parlàvem, el seu pare és l'Elies Mir.

—El banquer? Impossible. En tot cas l'avi...

—No ho sé, se me'n fot. Fa anys que els pares estan separats, no n'estic segur, potser no van arribar a casar-se, ni tan sols a viure junts. En Silvano i l'Esther són parelles de molt temps, van i venen amb fluctuacions, de tant en tant se separen i cadascú pel seu compte s'ho folla tot, i després tornen.

Es queden un moment imaginant-s'ho, il·lusionats, possibilistes, tèrbols.

—Ja t'agradaria, a tu.

En Lluís-Albert fa cara de ponderar-ho, i riuen.

—No sé si no és un tren de vida molt matat, i en tot cas no tothom se'l pot permetre. Em penso que entremig en Silvano s'ha casat dues o tres vegades i té fills a l'altra punta de món, algun de petit i tot.

Emparats que no està ningú per ells, els calibren amb deteniment. Amb la calma dels qui menyspreen el món sencer en Silvano munta l'ombrel·la i s'asseu amb el cap a l'ombra en una cadira plegable sense potes a llegir el diari amb les ulleres a la punta del nas. L'Esther porta un trajo de bany sencer i se l'arplega avall fins a la cintura amb calculada discreció per prendre el sol a l'altra banda d'on s'ha instal·lat ell, com casualment apartada de la vista del grup, però no del tot. No se sap si s'adona de les mirades que la resse-

gueixen, i no acaba d'amagar-se'n. L'Emma fa que sí amb el cap.

—Doncs se'ls veu bé. Quina edat deuen tenir?

—Cinquanta? Potser no hi arriben. Ella segur que no. Quaranta-cinc, i encara.

—M'agrada molt —diu l'Emma—. Se la veu d'aquestes ties d'una peça, que no estan per hòsties. Devia tenir la Mònica força jove. Ell no ho sé. D'atractiu n'és moltíssim, pfffu... però em faria por. Aquesta combinació de cara de nen i cabells blancs li dona aire de tipus sensual i sense escrúpols.

En Lluís-Albert aixeca les mans i fa cara de constatació desanimada.

—Atractiu, sensual i sense escrúpols. Infal·lible!

Dissabte 24 d'Agost, 13:31 h.

La Mònica, l'Hipòlit, l'Emma i en Lluís-Albert ja són a la platja quan arriba l'Amadeu. Deixa la tovallola a l'extrem, al costat de la d'en Lluís-Albert, i se'n va de dret cap a la Mònica, que s'aixeca lleugera i li fa gest d'anar cap a l'aigua.

—No t'ho creuràs...

—Espera, aquí no —diu ella sense girar-se i procurant que no la sentin els altres—, que aquesta no n'ha de fer res.

Es tiren a mar, i l'Amadeu segueix la Mònica, que neda decidida fins passada la plataforma recreativa. S'atura i es gira. Ell s'ha despenjat uns metres, i arriba sense buf.

—Hauré de deixar el tabac...

—Ara sí conta-m'ho.

L'Amadeu aixeca les celles i s'aparta els cabells molls de la cara.

—És increïble. Quan ens vam quedar sols... que aquest prodigi de dona es comporti amb tanta immediatesa, tan simpàtica, tan agradable i senzilla... la il·lusió encara és més atroç.

—No m'ho puc creure.

L'Amadeu continua, embadalit, fatalista.

—Es riu d'ella mateixa, no s'amaga els defectes, les incapacitats, els errors, els petits fracassos... en parla i se'n riu! I sempre amb tan bon humor que es posa tan arran de terra, tan pròxima... com t'ho diria?, genera l'enganyosa sensació que és la tia més accessible del món, tot el que fa i la manera com ho fa ho corrobora, uf, i aquí ve el desastre, perquè no ho és, al contrari, és... és...

—Com que no és accessible! A mi m'ho sembla.

—No n'és. El seu cor està ocupat, i ella s'hi deu...

—El seu cor està ocupat! Què m'estàs contant, un culebró!

—...i aquesta és l'última atrocitat, la més cruel: imaginar què passaria si no ho estigués, i encara pitjor, si en algun moment podria alliberar-se'n, quant de temps duraria, quines oportunitats hi hauria, que forta seria la requesta.

—Em sembla fantàstic, però i tu què? Espero que no l'hi hakis dit, tot això, t'haurà pres per un tarat mental.

—Ja ni ho sé què li vaig dir. I per cert, sí que és més alta que jo.

—Doncs ja saps què et toca: alces a les sabates!

—...és... és... no sabia com dir-ho. És el millor que m'ha passat de fa molt temps.

—Fantàstic, et felicito. Fins on heu arribat?

—Quasi ens vam fer un petó, estàvem molt a prop però no sé si eren casualitats o ella s'ho feia venir bé, i al final li vaig tocar el braç amb molta suavitat i ella...

—No m'interessen els detalls. Heu anat al llit? Heu quedat aquest vespre?

L'Amadeu fica la boca sota el nivell de l'aigua i mira la Mònica amb por.

—Què més voldria. No et dic que no li he fet ni un petó?

La Mònica se'l queda mirant.

—T'ha dit que no? —l'Amadeu fa que no amb el cap—. T'ha dit que no està per anar al llit amb ningú altre? —l'altre continua fent que no, i la Mònica treu els braços fora de l'aigua i aixeca la veu—. L'hi has preguntat!

—No.

—No has provat de morrejar-te-la, no li has fotut mà... —que no de nou, cada cop més apagat—. Com havíem quedat! Què cony et passa, t'has ventat un cop al cap!

—Què vols que t'hi digui. De sobte no sé què va passar que se'n va anar al lavabo, i s'hi estava tanta estona que me n'hi vaig anar, jo què sé, potser es trobava malament, i no, estava amb un tio, un estranger.

—Amb un estranger? Què feien?

—No ho sé, res de particular, parlaven, jo m'he quedat una mica, com t'ho diria, però després hem tornat a seure i a parlar molt bé, i m'ha desarmat del tot. Si fos una pàmfila creguda i displicent hauria estat la mar de fàcil.

En Lluís-Albert neda fins a la seva altura, i l'Amadeu s'aparta una mica. Només faltava aquest.

—Què, ja ho tenim tot a punt?

—Però t'has trobat una dea angèlica, i és clar... corriu tots, la princesa! —continua la Mònica—. La Simonetta Vespucci rediviva!

—La Simonetta què? —diu en Lluís-Albert.

—Tant hi fot, oblida-ho.

L'Amadeu ni s'agrada ni es desagrada, i es resisteix a comparar-se amb l'Hipòlit i en Lluís-Albert. Sospesa com haver su-

perat la cultura dels pares en certs aspectes et fa valorar aquells en els quals ells mantenen la supremacia. Diu:

—Si aquesta nit va al Premium ho tornaré a provar, però va dir que li arribaven uns amics.

—Aleshores sí que no hi ha res a fer —diu en Lluís-Albert, i es miren tots tres.

—Surto, que agafo fred —diu l'Amadeu.

—Corre, que no et refredis —diu la Mònica sense mirar-lo.

—Així què? —diu en Lluís-Albert quan l'altre ja s'ha distanciat.

La Mònica agafa aire, es tapa el nas i es submergeix en vertical, l'últim la mà cargolada; reapareix amb la cara enlaire, els ulls clucs, la respiració profunda, els cabells d'una peça contra el crani, resplendent. En Lluís-Albert s'amara de la refulgent placidesa de la fera continguda. Ha arribat al punt en què ja no pondera si en termes objectius és més o menys bonica; les mullenes i les brillantors són tan excitants! Això és una bellesa de superluxe. La troba atractiva al cent per cent i se li acut si ara se li tirés a sobre, però tan a prop en el pensament, i a anys llum de fer-ho. Ella obre els ulls, el mira i fa que no amb el cap, i murmura:

—Aquest tio és idiota. Fotrem un nyap i no en traurem res.

—No sé què et sorprèn tant. Ja ho sabíem que podia passar de tot, això no és una ciència exacta. Tal com els vaig veure quan ens en vam anar, ja m'ho pensava.

—Mira que s'ha de ser pàmfil! No li demanava pas la balena blanca, eh! Si almenys ho pengés al facebook...

Neden a poc a poc una mica més endins, es tornen a aturar. Fa tan bona mar que arriba a fer mandra moure's. En Lluís-Albert es pregunta fins a quin punt ella s'imagina tot el que li passa a ell pel cap. Com que es pot permetre fotre-se'n, en

el millor dels casos li deu divertir. Ah, però, no seria la primera vegada que estirats al llit després d'una bona endinyada, una tia li diu, ja era hora, noi, em pensava que t'hauria de fer una instància, ets dels que no veuen el que tenen davant les barbes.

—Vols que ho provi jo?

—I l'Emma què?

En Lluís-Albert evadeix la mirada.

—No és res de l'altre món.

—Em va dir que li agrada l'Amadeu.

En Lluís-Albert queda impassible. La Mònica se li acosta amb la boca arran d'aigua, i esbossen un somriure.

—Devia ser abans-d'ahir.

Dissabte 24 d'Agost, 19:00 h.

Amb la cigarreta a la mà, l'Esther es passeja nua davant d'en Silvano. Ell reposa al llit amb el llençol per la cintura, mig incorporat amb dos coixins escalonats rere la nuca, el *Paris Match* a la falda i les ulleres a la punta del nas. Amb prou feines aixeca la vista per mirar-la quan ella li passa just a davant.

—No vull que facis res, maco, tu mateix. T'esperava ahir al vespre, i arribes al matí sense explicacions. I a més no has parlat amb l'advocat, em diràs que en una setmana no has tingut temps. Després et demano ajuda amb el veí, i tampoc! —arronsa el nas i tira avall les comissures dels llavis—. Tant és, home, només esperava una mica de suport, però ja veig que és demanar molt... he! És clar, per comptar amb algú cal que l'entengui, i es veu que això sí que és demanar la lluna —se li atura davant i l'apunta amb la mà de la cigarreta—. Que l'en-

tengui i que l'apreciï, i que hi estigui d'acord, ai, això sí que és una categoria especial.

En Silvano deixa la revista i es treu les ulleres.

—T'entenc, o ho provo, i t'aprecio, però això no m'obliga a estar d'acord en tot. No parem de parlar-ne, això ja no va com abans, ara ja no té sentit que les ties de vint anys busquin un bon partit que els resolgui l'existència, ara una dona que ha fet una carrera i té feina es mira la vida per ella mateixa; es mira les relacions amb els altres sense pensar en conveniències socials ni pecuniàries, i encara menys en les aparences.

—Ho veus com no has entès res? Si et dic just el contrari! Que aquest tio és un mort de gana, és ella qui el manté! Home, que els temps no estan per sortir a caçar un milionetis que et permeti passar-te el dia a la sauna i que et pintin les ungles dels peus, fins aquí hi he arribat, però és que la Mònica té feina, té un futur professional, i l'altre és un paràsit que viu amb els pares i els únics calés que ha guanyat mai han estat un parell de comissions de compravenda de no sé què d'un de la família. Que no has vist qui paga quan van al Premium! I això és només el que veiem. Quina gràcia m'ha de fer que a la meva filla la xulegi un macarra!

—Sembla que no coneguis la natura humana —diu en Silvano, es torna a posar les ulleres, agafa la revista i hi reposa la mirada—. Com més li parlis contra aquest tio, més el voldrà. Que no saps com som, tots plegats? Qualsevol manipulació sentimental a càrrec de tercers està condemnada al fracàs.

L'Esther esclafa la cigarreta al cendrer, s'enfila al llit i li estira la revista. Immòbil, sense canviar ni la posició de les mans buides, en Silvano amb prou feines esbossa un somriure.

—Doncs què he de fer, asseure'm a contemplar com la meva filla s'arruïna l'existència amb un inútil a collibè!

—No pots obligar la teva filla a pensar amb el teu cap. Ella ha d'escriure la seva història, no tu.

—Una imatge molt bonica, però no em serveix per quedar-me quieta veient com es tira daltabaix.

Amb més placidesa resignada que passió en Silvano prova d'abraçar-la, i ella no s'hi posa bé.

—I els altres del grup què?

—Una banda de paràsits! Tots! En fi, un, Amadeu em penso que es diu, és biòleg i treballa a la Universitat, ara se'n va als Estats Units amb una beca, ja pots comptar, una merdeta tot plegat.

En Silvano obre els braços, aixeca les celles i mira cap a una altra banda.

—Una beca per una universitat als Estats Units et sembla una merdeta... els temps canvien més del que em pensava.

—Fa estona que provo de dir-t'ho, el qui està fora de joc ets tu. Les bones ocupacions d'abans, els càrrecs, les professions liberals de sempre, enginyers, arquitectes, metges, tot això està petat, estan tots servint copes als bars. Els únics que treballen són els advocats, però tant hi fa perquè no cobren. L'escala de valors mundial s'està reordenant de dalt a baix i molt de pressa, i només suraran els que vegin cap a on va, i siguin capaços d'adaptar-s'hi.

—I tu ets d'aquests pocs —diu en Silvano, encalmat—. Quina sort de tenir-te a prop.

L'Esther se'l queda mirant, aclaparada en un encreuament d'indecisions. Qui s'agrada ressentit?

—Sí? M'avalues en aquests termes?

—Tu i jo no som significatius de com estan la majoria d'hommes i dones.

—Per què no? Hi estem per sobre? O només tu?

En Silvano fa un gest de possibilisme.

—Les dones encara avaluen els homes com algú darrere de qui es poden arrecerar.

—Això les que no els queda altra remei —diu l'Esther—. Si són moltes menys que fa uns anys, o no tantes, més igual. El que m'importa és per què la Mònica ho hauria de fer darrere d'aquest talòs. Si ja ho és ella, intel·ligent, brillant i amb presència i recursos dins la societat, què li aporta un imbècil?

—Pau, tranquil·litat? Un bon clau?

—De debò és el que et penses que les dones esperem dels tios?

En Silvano no vol que això se li escapi de les mans. Nota que les dosis d'humor se li enverinen amb reduccions a l'absurd quan l'Esther no percep com a tals ni una cosa ni l'altra.

—Si això no hi fos estaries amb mi? —diu en Silvano.

A l'Esther l'irrita la idea que ell s'hi diverteixi, i s'esforça a dissimular-ho. No para de remoure's, s'asseu en la posició del lotus. S'estira fins a la tauleta de nit i encén una altra cigarreta.

—No he dit tal cosa.

—Aleshores amb mi hi estàs per alguna altra cosa que això que dius que les dones ja no espereu dels tios.

—Potser tan sols perquè em dona la gana? —diu l'Esther amb un somriure forçat, i les paraules li surten barrejades amb fum.

—I la teva filla no està amb aquest torete per la mateixa raó? —rebufa, canvia de posició—. Si m'arribo a imaginar tot això, ens en anem a cal Hennessy a Martha's Vineyard, ja fa un parell d'anys que m'ho diu. S'està més tranquil amb els taurons.

—I a la tardor et voldràs instal·lar a l'apartament de 740 Park Avenue, suposo.

—Per què no?

L'Esther deixa la cigarreta al cendrer, s'ajeu de costat i fixa la mirada en un plec de la gira.

—Per què estic amb tu? Ai, Déu meu...

—En la intimitat pots dir-me Silvano.

L'Esther fa un bufit i s'aparta, i ell l'agafa pel braç, l'estira i fa servir la mirada com una mà amanyagadora per tot el cos. Si no tingués ningú altre al cap, encara la trobaria molt atractiva. Ella s'hi resisteix, però cada cop amb menys convicció.

—Una altra vegada? Ja t'has tornat a fotre Cialis?

—Per què t'infravalores? Va, vine. O tens por que torni la Mònica?

L'Esther fa una rialla cansada. Surt del cendrer un fil de fum vertical.

—Aquella sí que deu estar follant.

Dissabte 24 d'Agost, 23:41 h.

—Què dius ara, el gintònic amb cogombre ja no toca —diu la Mònica.

—Digues el que vulguis, jo amb llimona el trobo massa àcid —diu l'Amadeu.

—Tu sempre has perdut una mica d'oli —diu l'Hipòlit.

—M'estan bé aquestes arracades? —diu la Mònica.

L'Hipòlit es fixa com les mirades entre la Mònica i l'Amadeu tenen aquella mena d'inèrcia única dels qui han tingut relacions, mal que hagin estat esporàdiques. Encara que només es trobin els ulls un moment, sempre se'ls fa una mica més llarg que els que es concedeixen els qui no s'han conegut en el trànsit sexual, com si el residu restant, per microscòpic que sigui, no pugui deixar de fer-se present. Inèrcies especials, fatal-